

The Feast of the Assumption of our Lady

Okolo roku 135 n.l. sa cisár Hadrián pokúsil vymazať pamiatku na sväté mesto Jeruzalem a urobil z neho pohanské mesto uctievané Jupitera. Približne o dvesto rokov neskôr ho cisár Konštantín (r. 285-387 n.l.) znovu obnovil ako sväté mesto. V roku 336 n.l. bola vybudovaná Bazilika Božieho hrobu spolu s ďalšími posvätnými miestami a tak bola obnovená pamiatka na život nášho Pána.

Jedným z pamätných miest je „Máriin hrob“ pri vrchu Sion, kde žili prví kresťania. Na tomto vrchu bolo miesto „usnutia Panny Márie“ a v blízkosti sa nachádzal jej hrob.

Tu sa slávila pamiatka Usnutia, z ktorej neskôr vznikol sviatok Nanebovzatia. Spočiatku sa tento sviatok slávil v Palestíne, no neskôr sa rozšíril do všetkých Cirkví na východe. V siedmom storočí sa začal sláviť aj v Ríme pod názvom „Dormitio“ (Usnutie).

Na Chalcedónskom koncile požiadal cisár Marcián jeruzalemského patriarchu, aby mu priniesol relikvie Božej Matky. Patriarcha mu však vysvetlil, že v Jeruzaleme nie sú žiadne relikvie Panny Márie, a dodal, že „Mária zomrela v prítomnosti apoštolov, ale keď neskôr otvorili jej hrob, našli ho prázdny. Z toho apoštoli usúdili, že jej telo bolo vzaté do neba.“

Svätý Ján Damascénsky (8. stor.) vyjadril význam tohto sviatku takto: „Hoci Máriino telo bolo riadne pochované, nezostalo v stave smrti, ani nepodľahlo porušeniu. Bola prenesená do svojej nebeskej vlasti.“

Nanebovzatie je završením Božieho diela v osobe Márie, Božej Matky, pretože telo, ktoré dalo život samému Bohu, nemalo nikdy dôjsť k porušeniu. Nanebovzatie je vrcholom Božieho pôsobenia v Márii, keď sa skončil jej pozemský život a odišla

do večnosti. Tento sviatok upriamuje náš zrak tým smerom, kde ju raz budeme nasledovať, keď sa skončí aj naša pozemská púť. Dňa 1. novembra 1950 pápež Pius XII. vyhlásil Nanebovzatie Panny Márie ako dogmu Katolíckej cirkvi: „Nepoškvrená a ustavične panenská Božia Matka Mária bola po ukončení svojho pozemského života s telom i dušou vzatá do nebeskej slávy.“

Pius Parsch vo svojej knihe „Cirkevný rok milosti“ píše: „Teraz na sklonku leta, keď je v záhradách zrelé ovocie a na poliach dozretá úroda, Cirkev slávi najväčší „sviatok žatvy“ v spoločenstve svätých. Mária, najviac požehnaná medzi ženami, Mária, ten vzácny plod, ktorý dozrel na poli Božieho kráľovstva, je dnes vzatý do nebeskej sýpky.“

Fr. James Mariakumar SVD

Prepare for the End Time

Pán jasne predpovedal znamenia konca vekov, o ktorých sa dočítame v troch kapitolách synoptických evanjelií – v 24. kapitole Matúšovho, 13. kapitole Markovho a 21. kapitole Lukášovho evanjelia. Vidíme, ako sa tieto znamenia naplňajú pred našimi očami najmä za posledných dvadsať-tridsať rokov, alebo ešte skôr. Pán to všetko predpovedal nie preto, aby nás vydesil, ale aby sme boli bdeli a pripravili sa na jeho druhý príchod. Koľkí z nás však berú tieto výzvy vážne? Pán nás láskavo napomína: „Preto bdejte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka.“ (Lk 21,36)

Určite mnohých znepokojila správa o tom, že v štáte Detroit satanisti odhalili sochu Bafometa, čiže

Satana, a vybudovali tam satanistický chrám. Aj toto bolo v Písme predpovedané už pred dvetisíc rokmi. Svätý Pavol z vnuknutia Ducha Svätého píše: „Nech vás nezvedie nik nijakým spôsobom. Lebo (Pánov druhý príchod) nenastane, kým nepríde najprv odpad a nezjaví sa človek neprávosti, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo sa uctieva, takže sa posadí v Božom chráme a bude sa vydávať za Boha.“ (2 Sol 2,3-4) Aj toto biblické proroctvo sa teraz napĺňa. Z toho vyplýva, že druhý príchod nášho Pána Ježiša Krista je už veľmi blízko.

Biblia je jediná kniha, kde sú zapísané proroctvá, ktoré sa splnili. Nie je možné písať o narodení, živote a smrti nejakého človeka ešte predtým, ako sa narodil. Toto bolo napísané len o jedinej osobe v celých dejinách sveta: o Ježišovi Kristovi. Prorok Izaiáš, ktorý žil 700 rokov pred narodením Ježiša, napísal: „Hľa, panna počne a porodí syna a dá mu meno Emanuel“ (Iz 7,14). A naozaj sa to splnilo: „keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy, narodeného pod zákonom“ (Gal 4,4). Duch Svätý, hlavný autor Svätého písma (KKC 304), vnukol prorokovi Izaiášovi, aby napísal o „trpiacom služobníkovi“, ako čítame v 53. kapitole. Proroctvo sa naplnilo umučením a smrťou Ježiša. Prorok Zachariáš, ktorý žil 500 rokov pred Ježišovým narodením, napísal: „Plesaj hlasno, dcéra Siona, jasaj, dcéra Jeruzalema, hľa, tvoj kráľ ti prichádza, spravodlivý je a prináša spásu, ponížený je a nesie sa na oslovi, na osliatku, mláďati oslice.“ (Zach 9,9) Dokonale sa to splnilo pri Ježišovom slávnostnom vstupe do Jeruzalema. (Mk 11,1-11) Aj sám Ježiš učeníkom rozprával o svojom umučení, smrti a vzkriesení. Ježišov život bol predpovedaný do najmenších detailov. Napríklad

v Jánovom evanjeliu Ježiš pri poslednej večeri hovorí apoštolom: „Ten, ktorý je môj chlieb, zdvihol proti mne päť.“ (Jn 13,18) Judáš Iškariotský, jeden z Dvanástich, bol nižší od Ježiša, a keď ho chcel bozkom zradiť, musel si stúpnuť na špičky!

Stačí len niekoľko úryvkov z Písma, aby sme dokázali, že Biblia je skutočne Božím slovom. Boh ako pôvodca tohto zjavenia o sebe samom inšpiroval rôznych ľudí, ktorí žili na rôznych miestach v časovom rozpätí 1500 rokov. Takmer všetky proroctvá v Biblii sa teraz naplňajú. Má sa splniť ešte jedno proroctvo – Pánov druhý príchod, ktorý nastane v deň úzkosti. Znamená tohto dňa sa dejú pred naším zrakom tak, ako ich Pán predpovedal. Je teda najvyšší čas, aby sme sa prebudili zo spánku (porov. Ef 5,14) a prosili Boha o milosrdenstvo pre tých, ktorí, „neprijali lásku k pravde, aby mohli byť spasení“ (2 Sol 2,10). Preto sa modlime za seba aj za našich drahých a blízkych, aby sme mali odvahu vytrvať vo viere a silu znášať všetky prenasledovania. Čítajme životopisy svätých, aby sme pochopili životy svätých mučeníkov Cirkvi, ktorí čelili mnohým prenasledovaniam a teraz sú v Pánovej sláve. „Oni zvíťazili (nad nepriateľom našej spásy) pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva (tým, že vyznali svoju vieru v Slovo a tiež svojím životom podľa Slova); a nemilovali svoj život až na smrť.“ (Zjv 12,11) Oni sú pre nás skutočnými vzormi, keď očakávame Pánov druhý príchod. Prosme ich, aby sme na ich príhovor získali duchovnú posilu potrebnú na to, aby sme na konci vekov zostali pevní vo viere.

Odovzdajme celú Cirkev do rúk Pána, ktorý prisľúbil, že „pekelné brány ju nepremôžu“ (Mt 16,18). Naša milujúca Matka, Matka Božia, Matka Cirkvi a Matka všetkých, čo veria v Ježiša, nás vo Fatime uistila,

že „nakoniec moje Nepoškvrené Srdce zvíťazí“. Musíme v prvom rade žiť podľa Božieho slova a plniť jeho prikázania. „Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania.“ (Jn 14,15) Takže keď sa hlásime k Pánovi (teda žijeme „tak, aby to zodpovedalo Kristovmu evanjeliu“ – Flp 1,27) a k našej Matke tým, že poslúchame jej odporúčanie („Urobte všetko, čo vám povie!“ – Jn 2,5), nemusíme sa strachovať ani znepokojovať, lebo máme istotu večnej odmeny. Nech naše ustavičné modlitby (Mt 26,41; Lk 18,1; Ef 6,18; 1 Tim 2,1-2), čas strávený pred Pánom v eucharistickej adorácii, ktorý nás posilňuje, naše pôsty a pokánie, modlitby nad Božím slovom (Lectio Divina), prijímanie sviatostí, prosby k Panne Márii, nášmu anjelovi strážnemu a ku všetkým anjelom a svätým v nebi, nám pomáhajú „obliecť si Ježiša Krista“ (Rim 13,14) a nech nás Duch Svätý posilňuje, aby sme boli jeho svedkami tu na zemi (porov. Sk 1,8) a aby sme mohli povedať spolu so sv. Pavlom: „Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval“ (2 Tim 4,7) až do konca našej pozemskej púte. „Naša vlasť je v nebi“ (Flp 3,20), odkiaľ príde náš Spasiteľ Ježiš Kristus „a vezme nás k sebe, aby sme aj my boli tam, kde je on“ až naveky. (porov. Jn 14,3)

Mary Pereira